

မုန်ကန်စွန်း

အောင်မြင်စာပေ

ဒုတိယဒုတိယ

အချစ်...ဟာသ...
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဦးနှောက် နှလုံးသား

အသွေးအသား

အရေပြား (မပါမဖြစ်)

အားလုံးကို ... ဆန္ဒနှင့်

အချိုးညီညီ ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ

တစ်စုံတစ်ရာ ဖိတ်လျှံကျလာပါလိမ့်မည်

ထိုတစ်စုံတစ်ရာကို

ကမ္ဘာဦးမှ ယနေ့ထိ

နည်းအမျိုးမျိုးနှင့်

ချဉ်းကပ်ပုံဖော် နေကြသည်

အနီးစပ်ဆုံးသာ ထွက်လာသည် ...

ပုံတူထွက်မလာသေး

ထိုအရာမှာ အချစ်ဖြစ်သည်

အချစ်သည် အချစ်နှင့်သာ

တူလိမ့်မည်ထင်သည် ။

ကျွန်တော့်အထင် မှားနိုင်ပါသည်။ ။

ဒုတ် ... ဒုတ်

သေချာချက်မှာ

ရင်ဘတ်ထဲက

ခြောက်ပေါင်တူတစ်လက်

သူမနှင့် မတွေ့ခင်ထိ

ငုတ်တုတ်

အလုပ်လက်မဲ့ ...

အချစ်သည် ...

ကြော်ငြာအင်အားကောင်းသော

ဆပ်ပြာနှင့် တူ၏။

လူကို သန့်၍ တောက်ပြောင်စေသည် လေ။

အခန်း (၁)

"ဗွမ်း ... ဗွမ်း ... ဗွမ်း"

"နည်းနည်းလေးတော့ ... လွဲနေမယ်"

"လွဲလွဲလေးလည်း ကောင်းပါတယ်"

"စိတ်ကျေနပ်ရင် ပြီးတာပဲ"

"နေတတ်ရင် အေးဆေးလေး"

ကျော်ဒေးယျတစ်ယောက် ထူးအိမ်သင်၏ နည်းနည်းလေးတော့ လွဲနေမယ် သီချင်းကို ... အလွဲလွဲအချော်ချော် အော်ဆိုရင်း လွဲတော့သည်။ ။

ထို့နေ့နံနက် ...

အချစ်နှင့် စတွေ့မည်ဟု ဘယ်လိုအတိတ်နိမိတ်မှ မပြသော်လည်း သူရေချိုးခန်းထဲ ဆပ်ပြာနှစ်ခါ တိုက်မိသည်။ ။ ပခုံးစွန်းကို ရေလောင်းရမည့်အစား ... နားထဲကို လောင်းမိသည်။ ။

အချစ်သည် ...

လူကိုသန့်၍ တောက်ပြောင် စေတတ်ပါသလား ...

ရေချိုးခန်းကနေ ပဝါကြီးပတ်ပြီး ထွက်လာတော့ ... အရှိန်မသေနိုင်သော သီချင်းက သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ လေဟု နံခိုစီး၍ မျောမျောလေး လွင့်ပါ

လာသေးသည် ။ မေမေ နီးမှာ စိုးသဖြင့် ခါးလေးကုန်း ခြေဖျားလေး ထောက်ပြီး အိပ်ခန်းဝကို အဖြတ်၌ ... ဟ, နေသော တံခါးမှ ပွနေသော သူ့အိပ်ရာကို မေမေ့တင်ကိုဘေး ကြမ်းခင်းပေါ်တွင် လှမ်းမြင်လိုက်ရ သည် ။ နေမကောင်းသော မေမေ ... နီးနီးချင်း ရှုပ်ပွနေတာကို မမြင်စေ ချင် ... သီချင်းဆိုရပ်ကာ ခြေဖျားထောက်ဝင်သွားပြီး သူ့စောင်ကို ဆွဲအ မ ...

"ဂေါ ... ဂလူး ... ဂူး"

"ဂလော ... ဂလော ... ဂူး ..." ဆိုသော အသံကြီး ဆူညံသွားသည် ။

"ဟ ... ဘာသံပါလိမ့် ... မေမေ ဟောက်နေတာများ လား"

မဖြစ်နိုင်၊ မေမေ ဟောက်လေ့မရှိ၊ စောင်အနားရှည်ကို လက်နှစ် ဖက်ဖြင့် ဆွဲဆန့်ပြီး ... အလယ်လောက်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင်၍ မေးစေ့ ၌ ငုံ့ဖမ်းလိုက်မိသည် တွင် ဂလောဂလူးက ဆူညံလာပြန်သည် ။ ခုမှ ပင် ရိပ်မိတော့သည် ... သူ့ညာဘက်နားထဲက ရေသံ ဖြစ်သည် ။

စောင်ကို အပြီးခေါက်လိုက်၏။ ခေါင်းအုံးပေါ် ခပ်ဆဆ ပစ်ချပြီး ညာဘက်ကို ကိုယ်ကိုင်း၍ တစ်စွေနှစ်စွေ ခုန်ကြည့်၏။ ဂလူး ... ဂလူး ... ဂေါဂေါ မြည်သံစွဲ အလင်္ကာသာ ပြောင်းသွား၏ ၊ စပေါ်မရှိသော ရေ က နားထဲကမပြောင်း။ ညာဘက်ကို အသားကုန် ကိုင်းချပြီး ဘယ်ဘက် နားထင်နှင့် ဘယ်ဘက်နားကို ... ဘယ်လက်ဖနောင့်နှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ထုချသည် ။

"ဂလောဂလော ... ဂူး ဂူး ... ဒုံ ဒုံ ... ဂူး ဂလောဂလော"

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ကီးမညှိရသေးသော သံစုံတီးဝိုင်းသံ လျှံထွ က်လာပြန်၏။ ရော့ ... ခက်ကပြီ။

ကိုယ်ကို ထင်ကိုင်၊ နားထင်နားရင်းကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်အုပ်ရင်း
... အိပ်ခန်းပြည့် စွေစွေခုန် နေမိသည်။ ။ ဂူးဂူး၊ ဂလောဂလော၊ ဂူးဂူး
ဂလော ဂူးဂလော၊ ဂလောဂလော ဂူးဂူး ...။

မေမေ အိပ်ရာပေါ်မှ သူ့အဖြစ်ကို ကြည့်ရင်း ပြုံးရာမှ ရယ်နေပြီကို
သူမသိ။

ဂူးဂလောထဲ မောအောင် ပတ်ပြေးနေမိ၏။

"သားလေး ... ဟင်းဟင်း ... ဒီကိုလာ ... မေမေ လုပ်ပေးမယ်"

ဒါတောင် တတိယအကြိမ်မြောက် မေမေခေါ်မှ သူကြားခြင်း
ဖြစ်သည်။ ။

"ရေ ... ရေဝင်သွားတာ မေမေ ... အူနာမီ ... အူနာမီ ဖြစ်နေတယ်
... တော်တော် အခံရခက်တယ်"

မေမေက ဆေးသောက်သည့် လက်ကျန်ဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူသည်။ ။
သူ့ကို ခုတင်အောက် ထိုင်ခိုင်းပြီး ညာဘက်နားကို ရေပြင်ညီ အလုပ်ခိုင်း
သည်။ ။ ရေခွက်ထဲကို လက်ခလယ်ထည့်၍ ပါလာသော ရေစက် တစ်
ပေါက် နှစ်ပေါက်ကို ထောက်ခနဲ နားထဲ ထပ်ထည့်သည်။ ။ ဒိန်းခနဲ မြည်
သွားပြီး နိုင်ဂါရာ ရေတံခွန်ကြီး နားထဲ ပျံ့ကျလာသလို ခံစားလိုက်ရ
သည်။ ။

"အား ... အား"

ချောင်ချိုချောင်ကြားပါ မကျန် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်လိမ်သွားသည်
။ သူ့အသည်းယား၍ တအားအား အော်နေစဉ် ...

"ခဏ ... လေး၊ ခဏလေး ... ထလိုက်သား၊ အဲဒီအတိုင်း စောင်းပြီး
ထ၊ ညာဘက်နားကို ခွက်မှောက်သလို ပြန်ကိုင်၊ ချမယ် ... ကဲ ... တစ် ...

နှစ် ... သုံး၊ ကိုင်းချ ... ဟုတ်ပြီ"

သူ အားရှိပါးရှိ ကိုင်းချလိုက်သည် ။ ဂလူးဂလော ဝေါဝေါဝပ်နားထဲ
က အသံတွေ လုံးဝရပ်သွားသည် ။ ဟူးခနဲ သက်ပြင်းချ၍ ခေါင်းကို ပြန်
မတ်သည် ။

"ဟာ ... ကောင်းသွားပြီ မေမေ"

လက်ဝါးနှစ်ဖက် ဟန်ပါပါ လှန်ပြောခြင်း ဖြစ်၏။ အားရှိပါးရှိ ကိုင်း
ချလိုက်၍ လူတစ်ပတ်လည်ပြီး မေမေ့ကို ကျောပေးလျက်သား ဖြစ်နေ
၏။

"ကဲ ... ကောင်းသွားရင် ပြုတ်ကျနေတဲ့ ပဝါတော့ ပြန်ကောက်ပတ်
လိုက်ဦး သားရေ ..."

"ဟိုက် ... ကန်တော့ မေမေ ... ကန်တော့ကန်တော့ ..."

ပဝါကုန်းကောက်ပြီး မေမေ့အိပ်ခန်းမှ ပြေးထွက်လာတော့ မေမေ့ရ
ယ်သံ နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည် ။

ငယ်ငယ်ကတည်းက မေမေ့ရှေ့ ဖင်ပြောင်လာတာပဲ။

ဘာရှက်နေရဦးမှာ လဲနော ...။

မြို့ထဲ သွားမှာ မို့ အကောင်းဆုံး ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ် ဝတ်
လိုက်သည် ။ ဆံပင်ကတော့ ... တမင် မဖြီးမသင်သလို ကပိုကယို ဖြစ်
အောင် အတော်လုပ်ယူရသည် ။ ဂျယ်ရီတောင်ကုန်နေသည် ၊ ဆေးဖိုးပို

ရင် ဝယ်ဦးမှ ။ မေမေ ဆေးစာရွက်ကို ဂျင်းဘောင်းဘီ ညာဘက် အိတ် ထဲထည့်၊ ပိုက်ဆံအိတ်ခေါက်ကိုတော့ GIORDANO လွယ်အိတ်ထဲထည့်၍ မေမေအိပ်ခန်းဘက် ပြန်ကူးလာခဲ့သည် ။

"မေမေ ဆန်ပြုတ် နွေးလောက်ပြီ ... သောက်ပြီးမှ ဆေးသောက် နော်"

ရေမချိုးခင် ခုတင်ဘေး စားပွဲပေါ် တင်ထားသော ဆန်ပြုတ် ပန်းကန်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ... မေမေခုတင်ပေါ် ဂျော်ဒန်းနီးအိတ် ပစ် တင်လိုက်သည် ။ အပြင်ထွက်ခါနီးတိုင်း ... ထုံးစံအတိုင်း မေမေကို သူ ကန်တော့နေကျ၊ ခုတင်အောက်၌ ရိုရိုကျိုးကျိုး နူးတုပ်၍ ဦးသုံးကြိမ်ကို ထိခြင်းငါးပါးနှင့် ချသည် ။

"ငါ့သား သူတော်ကောင်းလေး ... အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်းပြီး သွား လေရာ ... လာလေရာ ကူညီစောင့်မမဲ့သူ တွေ့ပါစေ ..."

မေမေနဖူးကို နမ်းပြီး လမ်းပေါ် ထွက်ခဲ့သည် ။

"ဟေ့ ... ကျော်ကျော် ဘယ်လဲ"

"မြို့ထဲ"

"ဟ ... ကျော်ဒေးယျ လှလို့ ပလို့ ... ဘယ်လဲ"

"ရှုတင်လေ ... ဟဲ ဟဲ"

"ဟော ... သားဒေး ... စောစောစီးစီး လန်းလှချည်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ... အခုပဲ ပွင့်လိုက်တဲ့ ပန်းပါခင်ဗျ"

"အူဒေး .. ဘယ်ရဲ"

"ဒီနားခဏ ... မုန့်ဝယ်ခဲ့မယ်"

"ရွတ် ... ရွတ် ချောတယ်နော်"

"ကျွန်တော့်ကို ပြောတာလား"

"ဒီမြောင်းဖုံးပေါ်က ရေညှိတွေကို ပြောတာများ ... ဟိ ..."

"ဟေ့ ... ဝက်ဝက်ကွဲလား ရွှေအပ်လားဟင် ... များ တို့ ကတော့ ဆွ ချင်လို့ "

"ဟိုက် ... လစ်ဟ ... နပုလွိုင်တွေ ..."

လူချစ်လူခင် ... ပေါများ ခြင်းအားဖြင့် ဂုဏ်ယူရာ၏။ မလိုမုန်းထား သူ ... တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိခြင်းအားဖြင့် ပို၍ ဂုဏ်ယူရာ၏။

ဘာထရန်ရပ်ဆဲလ်လား၊ မိုက်ကယ် အိန်ဂျယ်လိုလား၊ ရွာက ဘ ဘုန်းကြီးလား ... ဘယ်သူပြောသွားမှန်း မသိသော အဆိုအမိန့်ကို ငယ် ထိပ်တည့်တည့် ပန်ဆင်ရင်း ... တွေ့သမျှ မြင်သမျှ နှုတ်ဆက်သမျှ ပြန် နှုတ်ဆက်ရင်း ... သမိုင်းချည်စက် (ချည်မျှင်နှင့် အထည်စက်)၏ ပင်မ ရေနုတ်မြောင်း ဂုံးအတက်ပေါ် ရောက်လာသည် ။

ဖင်ထိုင်ခုံထဲက တင်ပါးကြီး အစ်ထွက်နေသော မိန်းမဝဝကြီးကို တင်၍ ... ဂုံးပေါ် နင်းတက်နေသော ဆိုက်ကားကို မြင်ရသည် ။ နင်း လာသူက တီဘီကို ဆန်နီ။ ဆင်းတွန်းလျှင် ... ဆိုက်ကားဆရာဆိုသော ရာဇဏုန္ဒြေ ပျက်မည်စိုး၍ ... ပြေရိုးခြေသလုံးတွေနှင့် မတ်တတ်ရပ်၍ အသားကုန် ထကျုံးနေသည် ။ သူ့ကို ပြုံးပြရင်း ဝင်မကူရန် ခေါင်းယမ်း ပြသည် ။

"ဝင်မတွန်းနဲ့ နော် ... ငါ့အတွင်းအား ငါယုံတယ် ..."

သူနောက်က လှစ်ခနဲ ဝင်၍ မသိမသာ တွန်းပေးလိုက်မှ ဂုံးပေါ်ရောက် သွား၏။ ဒါတောင် ...

"ဟေ့ကောင် ဖိုးကျော် ... မင်း ငါ့ယာဉ်စကြာကို မထိပါဘူးနော်"

ဟု လှည့်အော်ဖြစ်အောင် အော်သွားသေး။

"အမိန့်မရဘဲ မထိရဲပါဘူး သခင်ဆန်နီရာ"

"ကူညီတာတောင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ပါလား ... ငါ့ဘဝနယ်"

ဪ ... မြင်မြင်သမျှ အဆင်ပြေချောမွေ့ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာ မြင်လိုတွေ့လိုသော သူ့မနောဉာဉ်ကလေး ဖြစ်သည် လေ။

မနက် (၉:၂၀) နာရီကျော်ကျော်၌ အုတ်ကျင်းကားဂိတ်သို့ သူ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလေသည် ။ ရုံးချိန်ကျော်တော့မည်မို့ ကားဂိတ်၌ လူရှင်းစပြုပြီ။ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်သာ ရှိသည် ။

ထိုစဉ် ရွှေညွှန့်သည် (၁) ဘတ်စ်ကားကြီး ခေါင်းထိုးစိုက်ဝင်လာခြင်း ဖြစ်၏။ မတတ်တတ်မတင် ခုံပြည့်နေလျှင် ရပ်လေ့မရှိသော သီးသန့် ဘတ်စ်ကားဖြစ်သည် ။ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ရပ်ပေးလာသဖြင့် ... အော်တိုပွင့် လာသော တံခါးမှ သူတက်လိုက်သည် ။

"ဆွဲ ... ဆရာရေ ..."

ကားပေါ် ရောက်ရောက်ချင်း ထုံးစံအတိုင်း မျက်စိဝှေ့၍ ခုံလွတ်ရှာမိ သည် ။ တစ်ခုံမှ မလွတ် ... အပြည့်။ ထို့ပြင် စပယ်ယာက သူ့ကို ကျော ပေး၍ ခေါင်းပိုင်းသို့ သွားနေသည် ။ ဖြစ်ချင်တော့ ... စပယ်ယာက လွဲ၍

တစ်ဦးတည်း မတ်တတ်ဖြစ်နေသော သူ့ကို ခရီးသည် အားလုံးက ဝိုင်းကြည့်နေကြသည် (ထင်သည်)။ မျက်နှာသည် ထူပိန်းပိန်း ဖြစ်သွားသည် ကို သူ့ဘာသူ သိလိုက်သည် ။ အင်း ... ရဲခနဲ နေရောမည်။ ပရိသတ်ဗိုလ်ပုံ အလယ်၌ ထီးထီးမားမား နေကျင့်မရှိသော သူ့စရိုက်ဖြစ်သည် ။

ထိုစဉ် ... ကယ်တင်ရှင် ပေါ်လာ၏။

"အုတ်ကျင်းပါဒေ ... အုတ်ကျင်းပါဒေ ..."

Rocker တွေသုံးသော ဒေ ... ဟူသော မယ်တယ်သံက နွားနို့ရောင်းသော ... ဝတ်စုံဖြူနှင့် နို့ပုံးကြီး ဂလောက်ခနဲ ဆွဲမသော ဘာဘူကြီးဆီက ဖြစ်သည် ။

"မေးတုန်းက မဖြေဘူး ... အိပ်ငိုက်နေတယ် ... အုတ်ကျင်း ကျော်လာပြီ ဘာတာမှာ ဆင်း၊ ဘာတာပါဒေ ... ဆရာရေ့"

စပယ်ယာကလည်း မယ်တယ်သံနှင့်ပင် ဒေ,သည် ။ ဘာဘူကြီး နေရာသို့ သူလျှောက် လာပြီး ဘေးဘီကို မကြည်ဘဲ ထိုင်ချလိုက်သည် ။

သို့သော်လည်း ပေါ့လေ ...

ဘေးဘီ မကြည့်သော်လည်း ပေါ့လေ ... မျက်စေ့ထောင့်စွန်းက မတော်တဆ မြင်ရသမျှမှာ ... သူ့ဘေးရှိ မွေးမွေးကြိုင်ကြိုင်လေးမှာ ... ဣတ္ထိယလှလှလေး ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမည်မှန်း ... အာရုံသိ သိလိုက်သည် ။

ဖိနပ်အကောင်းစားထဲက ပြုထွက်နေသော ... ခြေချောင်း ဖောင်းဖောင်းအိအိလေးတွေ ...

"ဟာ ... ပိုက်ဆံအိတ် ... ဪ ... သတိရပြီ လွယ်အိတ်ထဲမှာ ..."

ဟနေသော အိတ်ထဲ လက်နှိုက်ကြည့်သည် ၊ မရှိ။ ရင်ဘတ်ကို စမ်းသည် ၊ အိတ်ကပ်မပါ။ ဝတ်လာတာက တီရှပ်၊ ဘောင်းဘီရှိ ရှေ့အိတ်နောက်အိတ်တွေ ထပ်စမ်းသည် ၊ ပြားချပ်ချပ်။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဆေးဝယ်ရမည့် ဆရာဝန်လက်ရေးနှင့် စာရွက်သာ ထွက်လာသည် ။ ပြဿနာတော့ အတောင့်လိုက်တက်ပြီ၊ အဲယားကွန်းကားထဲ သူချွေးပြန်စပြုစဉ် ရှေ့ပိုင်းက အသံထွက်လာ၏။

"ဘာဗျ ... မသိဘူးဟုတ်လား၊ ဒါ ရွှေဧည့်သည် ဗျ ... ဘယ်စီးစီး ပုံသေန့်ရလေ ..."

"မ ... မ ... သိလို့ ပါ ... နှ ... နှ ... နှစ်ဆယ် ... ပဲ ... ပါ... ပါ... ပါတယ် ..."

"ဟေ့လူ ... ရူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့ ၊ ခင်ဗျား ... အိတ်ကပ်ထဲမှ နှစ်ရာတန်တွေ အထပ်လိုက်၊ ကျွန်တော် မြင်နေရတယ်"

"အဲ ... အဲ အဲဒါက ဆ ... ဆရာ ... တော် ... အ ... အား အားဆေး ... ဝ ... ယ် ... ဝယ် ... ခိုင်းလိုက်တဲ့ ... ဝတ် ... ဝတ် ဝတ္ထုငွေ ... ငွေတွေပါ ..."

"နေ ... နေ ... နေပါဦး ... ဆ ... ဆ ... ဆရာတော်က ဘာ ... ဘာ ... ဘာ ... အား ... အားဆေး ဝယ်ခိုင်းတာ ... လဲ"

ရောင်းသူဝယ်သူ အသံတော့ တူစပြု လာပြီ ဖြစ်သည် ။ ထစ်အ၊ ခြင်းသည် ချက်ချင်း ကူးစက်သွားသည် ။

"ဆ ... ဆ ... ဆရာတော် မှာ ... မှာ တာက နေ ... နေ ... ပါဦး ... ဘာ ... ဘာ ... တဲ့ "

ခရီးသည် က တကယ် မေ့နေပုံရသည် ။ အိတ်ထောင်ထဲ ဖြ

နှိုက်သည်။ နှစ် ... နှစ် ... နှစ်ရာတန်ကြားက စက္ကူတစ်ရွက် ... ပါ ... ပါ... ပါလာသည်။ (စာရေးသူကိုပါ ကူးစက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။)

"ဟော ... ဟောဒီမှာ ... ရေး ... ရေးထားတယ်၊ ကျ ... ကျွန်တော် ... အ ... အ ... အ သံထွက် မေ့ ... မေ့နေလို့ "

စပယ်ယာက ဆတ်ခနဲ ယူလိုက်သည်။ ငြိမ်၍ ပြေးနေသော ကား ပေါ်က ခရီးသည် တွေ စိတ်ဝင်တစား ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

"ဟော ... ဒီမှာ ဗျို့၊ ဆ ... ဆရာတော် မှာ ... မှာ တဲ့ အ ... အား ဆေးက (H 5 N 1) အိပ်ချ်ဖိုက်အင်နိုင်းတဲ ဗျို့ ..."

တစ်ကားလုံး ဝါးခနဲ ရယ်သူရယ်၊ ပြုံးသူပြုံး (အဲ ... လုံးလုံး မသိသူ လည်း ရှိပေမပေါ့)

"အဲဒါ ကြက်ငှက်တုတ်ကွေး ရောဂါဗျ ... ဆရာတော်က အဲဒီဆေး မှာ လိုက်လား ... ဟား .. ဟား"

"ရှောင် ... ရှောင်ရန်နဲ့ ဆောင် ... ဆောင်ရန် မှာ ... မှာ လိုက်တာဗျ၊ အဲ ... အဲဒါ စာရွက်မှားနှိုက်မိတာ"

"ကဲ ... နောက်တစ်ခါ နှစ်ဆယ်ပဲပါရင် ရွှေ့ဧည့်သည် ကို ရှောင် ကြားလား ... ဒီတစ်ခါတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးချင်း ကုသိုလ်ပြု လိုက်မယ်၊ သုခ ပါလား ..."

"ပါ ... ပါတယ်လေ ... ဟဲဟဲ ... ကျ ... ကျွန်တော့်နာမည် ဘယ် ... ဘယ်လို သိ ... သိနေတာလဲ"

"မှတ်တိုင်မေးတာဗျ၊ အရေးထဲ ဒုက္ခနဲ့ လာတွေ့နေတယ်၊ မေးရင် ဖြေနော် ... ဘူတာရုံ၊ ဆင်ရေတွင်း၊ စံရိပ်ငြိမ်၊ အသံမကြားရင် လှည်းတန်း အနီးဆုံး"

စပယ်ယာ ကားနောက်ပိုင်းသို့ ပြန်လာနေပြီး သူ့အိတ်ထဲ ရှာ
ကောင်းတုန်း။ ချွေးတွေ ပြန်လာနေပြီ။ သူ့ဘေးက ဖြတ်ရင်း ...

"လက်တို့ တောင်းရအောင်လည်း သူတောင်းစားတွေ မဟုတ်ဘူး
နော်၊ ကျန်တဲ့ မော်တော်ယာဉ်ခလေး"

သူ့ဘေးက ဖြတ်လျှောက်သွားသည် ... ခြောက်သရောင်း နေသော
လည်မျိုထဲ ... တံတွေးကို ကုတ်ကုတ်ကပ်ကပ် ခြစ်စု၍ ရအောင် မျိုရသ
ည် ။

"ဂလု"

သူ အပြင်းအထန် စဉ်းစားသည် ... သေချာသည် ... ဂျော်ဒန်နိုး
အိတ်ထဲကို ပိုက်ဆံအိတ် အသေအချာ ထည့်ထားသည် ။

"ဟာ ... ဆိုက်ကားတွန်းတုန်းကများ ကျသလား"

သူ စိတ်က ပြောသော်လည်း ပါးစပ်က အသံပါ ထွက်ကျသွား၏။ သူ
ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ၊ လက်ထဲက ဆေးစာရွက်ကို မသိမသာ
အသံထွက်ပြီး ငုံ့ဖတ်နေစဉ် ... ဗျတ်ခနဲ သူ့ဘေးလာရပ်သော စပယ်ယာ
၏ ဖိနပ်တစ်စုံကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ မထူးဘူး ... တောင်းပန်ရတော့
မှာ ပဲဟု သူအမော့ ...။

မျက်စိရှေ့တွင် နှစ်ရာတန် အသစ်ချပ်ချွတ်ကလေး။

"ဟာ ... အစ်မလေး ဂိတ်စကတည်းက စီးတာပဲ၊ ပေးပြီးပြီလေ ဟဲ
... ဟဲ"

စပယ်ယာ၏ မျက်နှာက သကာအိုး ဇောက်ထိုး မှောက်ထားသလိုမျိုး

"ကျွန်မအတွက် မဟုတ်ဘူး ... သူ့အတွက်"

"ဪ ... ဪ ..."

ဪရင်း ... ပြုံးရင်း ... မျက်ခုံးပင့်ရင်း ... စပယ်ယာ လှည့်ထွက် သွားသည်။ ။

သူရင်ထဲက အလုံးကြီးတစ်လုံး (ဘာလုံးမှန်းတော့မသိ) ရင်ထဲ ပြန် ကျသွားသော်လည်း ... ညာဘက်မျက်နှာ တစ်ခြမ်းက ပိုပူလာ၏။ ရှက် ရှက်နှင့် သူမကို လှည့်ကြည့်တော့ ... သူမက မျက်နှာ ရှုတည်တည် လုပ် ချ် ရှေ့တူရသို့သာ ကြည့်နေသည်။ ။

"ကျေး ... ကျေး ... ဇူးပဲ၊ ဘယ် ... ဘယ်မှာ ဆင်းမလဲ၊ တာ ... တာ မွေ ရောက်ရင် ကျ ... ကျွန်တော် ပြန် ... ပြန်ပေးပါ့မယ်"

"ကားပေါ်မှာ ကလည်း ဆွံ့အနား မကြားတွေချည်းပါလား"

ရေဝင်ထားသော နားက အူတုန်းမို့ ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သော သူမ စကားကို တကယ်ပင် မကြားလိုက်မိ။

"ဘာပြောတာလဲခင်ဗျ ..."

"ဪ ... ဘတ်စ်ကား အောက်မေ့လို့ စီးလာတာ ... ဆွံ့အနားမ ကြား ကျောင်းကားဖြစ်နေလို့ "

"ဗျာ ..."

"အခုနကတည်းက ... ကားခ မပါဘူး မဟုတ်လားလို့ ... ကျွန်မ မေးနေတာ ရှင်မကြားဘူးလေ"

"တကယ်မကြားလို့ ပါ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဘယ်မှာ ဆင်းမလဲ" နားကို ကလော်ရင်း မေးမိသည်။ ။

"တာမွေ အဝိုင်းထိပ်နားပဲ"

"ကျွန်တော်လည်း ဆင်းမယ်၊ ကျွန်တော် နှစ်ရာပြန်ဆပ်ပါ့မယ်ဗျာ၊ ပို က်ဆံအိတ်ဗျာ တောက် ... ဆိုက်ကားတွန်းတုန်းက ကျတာပဲ ဖြစ်မယ်"

"ရှင်က ဆိုက်ကားနင်းသလား"

"ဟာဗျာ ... ကျွန်တော့်ရုပ်က ဆိုက်ကားဆရာရုပ်လားဗျာ"

"ရှင့်ထက် သားနားတဲ့ ဆိုက်ကားဆရာတွေ အပိုကြီး"

"ကျွန်တော် ဆိုက်ကားမနင်းဘူး၊ တွန်းတာ ... တွန်းပေးတာ"

သူ့အသံ မာသွား၏။

"ဪ ..."

သူမ ဒါပဲပြောပြီး ထိုးရပ်သွားသည် ။

"လှည်းတန်းပါတယ် ဆရာရေ ..."

ထုံးစံအတိုင်း လှည်းတန်းပွိုင့်၌ ကြာလေ၏။ သူ ရုတ်တရက် ဘာဆက် ပြောရမှန်းလည်း မသိပါ။ မျက်လုံးကလည်း ကျိန်းစပ်စပ်မို့ ... ရှေ့ခုံ ကျောမှီပေါ် လက်မောင်းတင်၍ အိပ်ချလိုက်သည် ။ ညက မေမေ့ကို ပြုစုနေခဲ့ရ၍ ကောင်းကောင်း မအိပ်ခဲ့ရ ... အလို ... ငိုက်တော့မည် သူ့မျက်ခွံသည် ပြန်ပွင့်သွား၏။

ခြေချောင်း ဖောင်းဖောင်းအိအိလေးတွေ ... သဲကြိုးရစ်ထား၍ အစ်ထွက်နေသော ခြေဖမိုးနုလေးက ဆင်စွယ်ရောင်ကို ပန်းနုရောင် ကဲထားပေး၏။ ကြည့်ကောင်းကောင်း နှင့် သူ့ဆက်ကြည် နေလိုက်၏။ ခြေသည်းလေးတွေကပင် ကိုင်ကြည့်ချင်စရာ ကောင်းအောင် လှရက်ပါ

ပေ။

သူမ ခြေမျက်စိက သိသည် ထင့်၊ ခြေချောင်းလေးတွေ ... စုခနဲ ကုတ်ပြီး ခြေထောက် ဖောင်းဖောင်းအိအိလေး စကတ်ထမီထဲ နောက် ဆုတ် ဝင်သွားလေသည်။

သူ လွမ်းကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

"ဟွန့် ... တွန့်တိုလိုက်တာ ..."

ကြည့်စရာ မရှိတော့မှ သူ့မျက်ခွံသည် ပိကျလာ၏။

ကမ္ဘာပေါ်၌ အလေးလံဆုံး အရာသည် မျက်ခွံတဲ။
